

Arrest

nr. 71 433 van 7 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Hilla op 19 januari 1977. U bent een sjiitische Arabier en zou tot 2002 in Hilla blijven wonen zijn, waarna u naar Karada, Bagdad verhuisde. In 2001 studeerde u af als ingenieur werktuigbouwkundige. Op 9 april 2002 bent u na drie maanden militaire opleiding bij het Badr bedrijf gaan werken. U bleef dit doen tot de val van het regime in 2003. In 2005 begon u als leerkracht te werken bij de technische middelbare school Nidal, u bleef dit werk uitvoeren tot aan uw vertrek. Sinds 2008 leverden u en uw broer (H.) ook aan de smoothiebar van jullie neef (M.) op de Amerikaanse basis JSS Ur omdat jullie een bestelwagen hadden. Toen u op 15 juni 2010 samen met uw broer (H.) met de auto terugkwam van de Amerikaanse basis JSS Ur werden jullie beschoten door personen in een BMW. Uw broer (H.) kwam hierbij om. Hierop besliste u te

stoppen met uw leveringswerk aan de basis JSS Ur. Ongeveer een maand later vond u een dreigbrief onder de voorruit van uw auto. Hierin stond dat u werd aanzien als een spion die bij de Amerikaanse basis JSS Ur werkt en dat u zou worden vervolgd totdat u de gepaste straf zou krijgen. Toen u uw neef (M.) opbelde om hem hierover te vertellen, zei hij u dat ook hij een dreigbrief had ontvangen. Hij besliste hierop met zijn gezin in Diyala te gaan wonen. U besliste om Irak te verlaten en deed dit op 24 oktober 2010. Op 24 oktober 2010 kwam u in België aan en u vroeg op 25 oktober 2010 asiel aan. Toen u reeds in België was, vernam u van uw neef (M.) dat ook hij op een dag werd achtervolgd toen hij van de basis JSS Ur kwam. In maart 2011 werd uw echtgenote, die samen met uw dochter nog steeds in Bagdad verblijft, aangereden door een BMW.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 25/06/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 31/03/'90), uw woonkaart, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, uw certificaat van de secundaire school, uw diploma van de universiteit, uw werkbadge als leerkracht, uw kaart van het ingenieurssyndicaat, een pv in verband met de dreigbrief, een pv in verband met de dood van uw broer, de overlijdensakte van uw broer en de verzendingsnota van DHL. Tevens legde u kopieën voor van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw dochter, uw werkbadge van het Badr bedrijf, een verklaring van het Ministerie van Hoger onderwijs tot aanstelling van uw echtgenote.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u de **status van vluchteling niet kan worden toegekend** en dit omwille van onderstaande redenen. Er dient te worden vastgesteld dat een aantal elementen de geloofwaardigheid van uw relaas en ingeroepen vrees voor vervolging aantasten.

Vooreerst zouden volgens u uw problemen vooral te linken zijn aan uw beweerde activiteiten bij de Amerikaanse basis JSS Ur, welke dus een belangrijk element in uw asielrelaas is. Wat dit betreft legt u echter **geen bewijsstukken** voor. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd u nochtans de kans gegeven nog binnen de wettelijke termijn dergelijke stukken aan uw dossier toe te voegen. U verklaarde dit te proberen, maar tot op heden werd zulks niet ontvangen (CGVS p.15-16). Nog opmerkelijker is dat volgens onze informatie (waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) JSS Ur reeds op 30 april 2010 volledig werd overgedragen aan de Iraakse regering en dat hier sindsdien geen Amerikaanse troepen meer waren gelegerd. Dat u hiervan geen gewag maakte doet ten zeerste twijfelen dat u in deze periode werkelijk regelmatig bij deze basis diende te leveren.

Verder konden ook uw verklaringen onvoldoende overtuigen van het feit dat u daadwerkelijk leverde aan een smoothiebar binnen de Amerikaanse basis JSS Ur. Zo wist u niet waarvoor de letters JSS stonden, u wist zelfs niet met zekerheid of de naam van de basis JSS of GSS was. Verder kon u niet verduidelijken wat de missie van de militairen of de functie van het gebouw van het Amerikaanse leger op die basis was. Dat u enkel de naam van een Iraaks-Amerikaanse tolk kon noemen en niet van militairen op deze basis, is merkwaardig. Bovendien strookt uw verklaring dat u weldegelijk contact had met militairen die grapjes en verhalen kwamen vertellen in de smoothiebar niet met de mate waarin u het Engels beheerst (CGVS p.16, 22, 24). Tijdens uw gehoor spreidde u immers slechts een zeer minimale kennis van deze taal tentoon. Zo antwoordde u in eerste instantie niet op de in het Engels aan u gestelde vragen. U vroeg in het Arabisch om de vragen te herhalen en antwoordde vervolgens ook in het Arabisch. De enige Engelstalige zin die u slechts moeizaam vormde, bevatte zelfs geen werkwoord (CGVS p.9).

Daarenboven bleef u ook vaag wanneer werd gevraagd of er nog andere personen waarmee u samenwerkte werden bedreigd. Nochtans kan er worden aangenomen dat u hierover zeker met uw collega's zou spreken, voordat u de ingrijpende beslissing zou nemen om uw land van herkomst te verlaten. U verklaarde bijvoorbeeld dat ook uw neef (M.) op een gegeven dag achtervolgd zou zijn geweest. Wanneer dit echter plaatsvond wist u niet (CGVS p.19). Bovendien wist u zelfs geen namen van personen die voor Amerikaanse basissen in het algemeen werkten en problemen ondervonden (CGVS p.22). Het is te meer opvallend dat u hoewel de smoothiebar waaraan u leverde nog steeds open is (CGVS p.11) en dat uw neef (Ha.) daar nog steeds werkzaam is, u toch geen contact zou hebben opgenomen met hem in verband met eventuele problemen die hij zou ondervonden hebben. U hebt ook niet gevraagd wie er nu aan hem levert en hoe het deze persoon vergaat (CGVS p.21). Een dergelijke **laconieke houding** omtrent dergelijke essentiële informatie om uw eigen risico op een correcte manier te kunnen inschatten, ondermijnt verder de ernst van uw vrees.

Voorts was het ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u, hoewel u sinds 2006 op de hoogte was van het risico dat mensen die voor Amerikaanse basissen werken lopen, **geen specifieke voorzorgen** nam als u zich hiernaartoe begaf (CGVS p.22, 25). Bijgevolg dient te worden besloten dat u **niet aannemelijk** hebt gemaakt dat u effectief op de **basis JSS Ur** werkzaam bent geweest. Bijgevolg maakt

u evenmin aannemelijk tengevolge hiervan in geval van terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging te koesteren.

Opmerkelijk was ook dat zowel u als uw broer nooit werden bedreigd voor de beschieting waarbij uw broer om het leven kwam. U verklaarde dan ook niet zeker te zijn of u of hij het doelwit was van die aanslag en of dit wel met jullie werk bij de Amerikanen te maken had (CGVS p.19, 20). Dit strookt niet met uw verklaring dat u ervan uitgaat dat dezelfde organisatie zowel achter de beschieting als achter de dreigbrief zat. U verklaarde dit immers af te leiden uit de inhoud van de dreigbrief, waar duidelijk wordt verwezen naar uw werkzaamheden bij de basis JSS Ur (CGVS p.20). Er dient tevens te worden opgemerkt dat u hoewel u beide incidenten aan dezelfde organisatie toeschreef **geen idee hebt wie u beschoot** of van welke organisatie de **dreigbrief** afkomstig is (CGVS p.14). Bovendien zou u geen speciale inspanning hebben gedaan om u hieromtrent te informeren (CGVS p.19). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om iets meer over uw belagers te weten te komen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Wat er ook van zij, u kunt bovendien **geen enkele concrete aanwijzing** geven dat u sinds juli 2010 nog steeds wordt geveiseerd. Allereerst dient te worden opgemerkt dat u reeds in juli 2010, na het ontvangen van de dreigbrief, besliste Irak te verlaten. Toch bleef u nog tot 24 oktober 2010 in Irak en hebt u gedurende die periode geen problemen meer ondervonden (CGVS p.16). Nochtans verplaatste u zich tussen het huis van uw vriend en uw eigen huis (CGVS p.7). Het feit dat u nog om de week in uw eigen huis verbleef doet bovendien afbreuk aan de ernst van uw vrees. Daarenboven hebt u ook expliciet aangehaald dat er zich met de dreigbrief voor het laatst een probleem voordeed (CGVS p.21). Uw familie die momenteel nog steeds in Bagdad woont en ook nog regelmatig langs uw huis in Al Karada passeert, waaronder uw moeder, uw echtgenote en uw dochter, ondervinden geen vervolging meer volgens uw verklaringen (CGVS p.5, 7). U verklaarde wel dat uw echtgenote werd aangereden, maar weet niet zeker of dit iets met uw bedreigingen te maken heeft. Het enige wat u aanhaalt is dat zowel de aanrijding van uw echtgenote als uw beschieting werd uitgevoerd door personen in een bmw. Aangezien u de auto die uw echtgenote aanreed zelf niet gezien hebt, kunt u echter niet met zekerheid zeggen dat het dezelfde auto betrof als die van de beschieting (CGVS p.8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De **subsidiaire beschermingsstatus** wordt bijgevolg **niet** aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven. (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U verklaarde steeds in Hilla te hebben gewoond en pas sinds 2002 in Bagdad te zijn gaan wonen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u niet zou kunnen terugkeren naar Hilla. Volgens uw verklaringen bent u nog steeds in het bevolkingsregister in Hilla geregistreerd en hebt u daar nog een oom en een tante, met deze laatste verklaarde u zelfs nog contact te hebben (CGVS p.2). U hebt dus een duidelijke band met Hilla. Gevraagd of u niet kon terugkeren, kan u geen overtuigende redenen aanhalen waarom dit niet zou kunnen. Het enige wat u aanhaalt, is dat u er niet aan heeft gedacht omdat u het gevaar zou meenemen (CGVS p.26). Echter, aangezien u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, maakt u evenmin aannemelijk dat u niet zou kunnen terugkeren naar Hilla.

U komt uit de stad Hilla in de provincie Babil in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. Sinds 2007 is het aantal aanslagen gedaald met 80 % en deze daling zette zich voort in 2009. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, deden er zich voor het overige enkel kleinschalige incidenten voor (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Hilla, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Hilla in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Hilla aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde **documenten**, met name uw originele identiteitskaart (dd. 25/06/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 31/03/'90), uw woonstkaart, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, uw certificaat van de secundaire school, uw diploma van de universiteit, de verzendingsnota van DHL, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en de kopie van de identiteitskaart van uw dochter doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en herkomst bevestigen, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw werkbadge als leerkracht, uw kaart van het ingenieurssyndicaat, de kopie van uw werkbadge bij het Badr bedrijf en de kopie van de verklaring van het Ministerie van Hoger onderwijs tot aanstelling van uw echtgenote zeggen wel iets over jullie werkzaamheden, maar niet over uw werkzaamheden bij de basis JSS Ur waaraan u uw problemen wijt. U verklaarde expliciet dat uw werk als ingenieur of als leerkracht u nooit problemen veroorzaakte (CGVS p.10). Wat de pv's in verband met de dood van uw broer en de dreigbrief betreft kan nog worden aangehaald dat deze samen dienen te gaan met coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. U verklaarde eerst dat beide pv's in Adhamiya werden opgesteld (CGVS p.13), nadien zei u dat ze niet van hetzelfde politiebureau afkomstig waren maar dat er een van Sadoun en een van Adhamiya kwam (CGVS p.14). Bovendien betrof het hier twee handgeschreven documenten zonder hoofding op een witte achtergrond, hetgeen het gemakkelijk maakt zulke documenten te manipuleren. Op de pv van de dreigbrief stonden stempels waarvan met het blote oog zichtbaar is dat deze door middel van een kleurenkopie werden aangebracht. Dit doet nog meer aan de authenticiteit van deze documenten twifelen, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang komt. Over de overlijdensakte van uw broer dient nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat hier geen datum van afgifte op vermeld staat, wanneer u hiernaar werd gevraagd kon u ook geen verklaring geven (CGVS p.15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingswet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en het door hem aangehaalde feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer van D. Vanheule en het *“Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR.

Waar hem verweten wordt geen documenten te hebben neergelegd inzake zijn werk voor de Amerikaanse basis JSS Ur stelt verzoeker dat hij niet tijdig bijkomende documenten mocht ontvangen om zijn relaas te ondersteunen. Op heden legt hij een aantal originele contracten voor van leveringen bij de Amerikaanse basis (stukken 3a tot 3e). Zijn naam staat op deze documenten en zij moeten dan ook als begin van bewijs worden aanvaard. Zij tonen aan dat hij, samen met zijn neef, elektronische apparaten leverde. Verzoeker legt tevens een aanbevelingsbrief voor, uitgereikt door de Deputy Chief, Stability Transition Team, Joint Security Station Ur (stuk 4), dat zijn werk bij de basis JSS Ur aantoont. Verzoeker voegt toe dat het onbelangrijk is of de militaire basis sinds midden 2010 werd overgedragen aan het Iraakse leger daar de terroristische groeperingen uitgaan van het principe *‘eens een collaborateur, altijd een collaborateur’*. Bovendien benadrukt verzoeker dat door het Commissariaat-generaal geen vragen omtrent deze overdracht werden gesteld en geeft hij aan dat de overeenkomst tot het vertrek van de Amerikanen dateert van april 2010 en dat hij vanaf juni 2010 enkel contact had met het Iraakse leger.

Inzake zijn gebrek aan kennis over de basis, de missie en de contacten met de Amerikanen, voert verzoeker aan dat hij slechts leverancier was en geen uitstaans had met de activiteiten van Amerikanen. Bij de korte contacten die hij had met de Amerikanen werd hierover niet gepraat. Wat betreft de afkorting van de basis merkt verzoeker op dat iedere Iraakees de basis JSS noemt en dat de betekenis van de letters geen algemene weet is. Hij stond bij de betekenis niet stil en dit was in zijn hoedanigheid van leverancier van geen belang. Verzoeker wijst erop dat de ‘test’ van zijn kennis van de Engelse taal heel beperkt was en het Commissariaat-generaal hieruit een (voorbarige) conclusie trekt. Daarnaast benadrukt hij dat het contact met de Amerikanen minimaal was en dat dit meestal niet verder ging dan *“hello, how are you”*. Dat hij enkel de Amerikaans-Iraakse tolk bij naam kende toont aan dat deze vaak tussenkwam bij contacten tussen verzoeker en de Amerikanen.

Omtrent de motivering dat hij geen info heeft over hoe het collega's verging, herhaalt verzoeker zijn asielmotieven en stelt hij dat hij deze omstandigheden ernstig genoeg vond om het land te verlaten. Of collega's al dan niet dreigementen ontvingen was aldus voor hem irrelevant. Zijn neef M., die eveneens werd achtervolgd en een dreigbrief ontving, is eveneens onmiddellijk Bagdad ontvlucht. Hij trok naar Diyala maar vertoefde nu ook in België. Met zijn neef Ha., die hij leerde kennen via M., had en heeft verzoeker geen rechtstreeks contact. Hij vernam van zijn echtgenote dat deze op heden nog steeds de smoothiebar openhoudt, tegen de zin van zijn familie.

Inzake het gebrek aan voorzorgen dat hem werd verweten wanneer hij zich naar de basis begaf, voert verzoeker aan dat hij altijd dezelfde weg nam, dat er langs die weg veel controleposten waren en dat dit voor hem de veiligste weg was. De andere wegen hadden minder controleposten, wat deze gevaarlijker maakte, zodat hij bewust ervoor koos steeds dezelfde weg te kiezen.

Dat hij eerst verklaarde niet te weten of hij en zijn broer het doelwit waren van de beschieting en later verklaarde dat hij ervan uitging dat dezelfde organisatie achter deze beschieting en de dreigbrief zat, is niet tegenstrijdig en kan niet uit zijn verklaringen worden afgeleid. Na de beschieting wist hij dit niet zeker maar na het ontvangen van de dreigbrief legde hij de link met hun leveringsopdracht op de basis en werd het duidelijk dat deze van dezelfde organisatie moesten uitgaan. Dat hij niet weet welke organisatie hierachter zit, kan hem niet worden verweten. Evenmin kan hem worden verweten dat hij geen inspanningen deed om hierachter te komen. De moord op zijn broer werd niet opgeëist en de dreigbrief werd niet ondertekend. Verzoeker deed aangifte bij de politie en het is hun taak om te achterhalen wie hierachter zit. Verzoeker is niet in de mogelijkheid om zulke opsporingen te verrichten en wou op geen enkele manier ‘toenadering’ zoeken tot de daders door zelf detective te gaan spelen.

Dat verweerder zulke zaken verwacht getuigt van weinig inlevingsvermogen. Het is ridicuul dat van een persoon die met de dood wordt bedreigd wordt verwacht dat deze zelf het recht in eigen handen neemt. Verzoeker vraagt zich verder nog af of het toeval is dat zijn echtgenote wordt omver gereden door een BMW terwijl hij en zijn broer enkele maanden eerder vanuit een BMW werden beschoten.

Aangaande zijn verblijf in Bagdad na de bedreigingen, benadrukt verzoeker dat hij in de financiële onmogelijkheid was om onmiddellijk het land te verlaten. Hij wisselde vaak van verblijfplaats en was uiterst voorzichtig. Dat zijn gezin nog steeds in Bagdad verblijft, heeft eveneens te maken met verzoekers financiële onmogelijkheid om zijn gezin het land te laten ontvluchten. Het is voor zijn gezin niet mogelijk zich elders in Irak te vestigen.

Verzoeker betwist dat hij en zijn gezin over een intern vluchtalternatief beschikken in Hilla. Verzoeker herneemt zijn eerdere verklaringen dat al zijn naaste familieleden en deze van zijn echtgenote in Bagdad wonen. Enkel zijn tante woont nog in Hilla, maar – zoals verzoeker reeds aangaf tijdens zijn gehoor – is deze niet in de mogelijkheid om verzoeker en zijn gezin op te vangen en bovendien wil hij haar geen problemen bezorgen. Hij vreest dat zijn problemen hem zullen achtervolgen gelet op de geringe afstand tussen Bagdad en Hilla. Verder is het Mehdi leger actief in de streek rond Hilla, hetgeen hem tevens afschrikt om naar daar te verhuizen. Verzoekers echtgenote en kinderen zijn voorts afkomstig van Bagdad. Dat zijn neef M. op heden tevens in België verblijft, toont volgens verzoeker overigens aan dat dit vermeende binnenlandse vluchtalternatief geen haalbare kaart is.

Verzoeker wijst er inzake zijn documenten op dat hij naast documenten omtrent zijn identiteit en afkomst ook twee processen-verbaal heeft voorgelegd, met name omtrent de dood van zijn broer en het ontvangen van de dreigbrief. Daar waar hem wordt verweten dat hierop geen hoofding staat en het kleurenkopieën betreffen, merkt hij op dat het niet evident is om de originelen van dergelijke documenten te bekomen. Deze worden op het politiekantoor of de rechtbank bijgehouden. Slachtoffers en klagers krijgen slechts een kopie. De overlijdensakte van zijn broer wordt onterecht afgewezen, enkel en alleen omdat er geen datum van uitgifte op staat. Dit is niet aan verzoeker te wijten doch betreft een vergetelheid bij het opstellen van het document. Dit document moet aldus minstens als begin van bewijs aanvaard worden. Bovendien moeten alle documenten in overweging genomen worden nu deze, zoals blijkt uit het voorgaande, een coherent relaas staven.

Verzoeker is afkomstig van Irak en wordt door terroristen geviseerd omdat hij wordt beschouwd als collaborateur. Hij kan de bescherming van de autoriteiten niet inroepen omdat deze niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij stelt dat hij geboren is in Hilla, gelegen in de provincie Babil op ongeveer honderd kilometer van de hoofdstad Bagdad. De laatste tien jaar heeft hij echter in de stad Bagdad gewoond. Al zijn naaste familieleden verblijven in Bagdad en zijn schoonfamilie is oorspronkelijk van Bagdad afkomstig. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn gezin zich, zoals reeds hoger aangegeven, niet in Hilla kunnen vestigen. Hij heeft daar nog slechts beperkte familiale banden. Bijgevolg dient het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld te worden ten opzichte van de stad Bagdad. Het staat buiten kijf dat aan personen afkomstig uit Bagdad tot op heden de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Indien toch zou geoordeeld worden dat hij zich wel kan vestigen in de provincie Babil, dan wijst verzoeker erop dat de veiligheidssituatie aldaar evenmin stabiel kan genoemd worden, in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal meent. Verzoeker stelt dat zijn regio van afkomst geografisch dicht bij Centraal-Irak dan Zuid-Irak gelegen is zodat de veiligheidssituatie in Hilla en omstreken bijgevolg dicht aansluit bij de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad, dan bij de situatie in Zuid-Irak, die te betwisten valt. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een kaartje van Irak dat in bijlage werd toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift (zie stuk 15). Het Commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker het onderzoek naar de toekenning van de subsidiaire bescherming inadequaat gevoerd. Amnesty International roept op om geen Iraakse burgers gedwongen terug te

sturen naar Irak (zie stuk 16: *'European states must stop forced returns to Iraq'*, Amnesty International van 10 november 2010). Verzoeker citeert uit het vermelde rapport van Amnesty International waarin tevens de problemen van teruggestuurde Irakezen worden aangehaald. Hij meent dat het Commissariaat-generaal blind is voor de werkelijkheid. Irak valt niet categoriek op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's. De realiteit toont aan dat in alle provincies van Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen om de hoek loeren. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan verzoeker.

2.2.1. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 door de bestreden beslissing zou zijn geschonden noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij legde dienaangaande bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon hij niet preciseren op welke luchthaven hij zou zijn geland (administratief dossier, stuk 16, nr.35). Evenmin kon hij aangeven van welk land het valse paspoort zou zijn geweest waarmee hij vanuit Turkije naar België reisde (administratief dossier, stuk 4, p.13).

Verzoeker baseert zijn asielrelaas op het feit dat hij, samen met zijn broer, sedert 2008 als leverancier zou hebben gewerkt op de Amerikaanse basis JSS Ur. Hij bleek echter niet in staat aan te geven waarvoor de letters in de afkorting JSS staan en wist zelfs niet zeker of de naam van de basis JSS of GSS was (administratief dossier, stuk 4, p.16, 22). Dat iedere Irakees de basis JSS noemt, dat de betekenis van deze afkorting geen algemene weet is noch dat verzoeker 'slechts' leverancier was, kan verzoekers onwetendheid ter zake verklaren. Van iemand die gedurende ongeveer twee jaren de basis JSS Ur heeft gefrequenteerd in de hoedanigheid van leverancier mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze beter op de hoogte is omtrent de naam van deze basis.

Bovendien kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij, ondanks dat hiernaar niet rechtstreeks werd gevraagd, in de context van zijn asielrelaas en gelet op de verklaring dat hij werkte voor de Amerikanen op de basis JSS Ur en daardoor werd vervolgd, spontaan zou vermelden dat deze basis op 30 april 2010, hetzij twee weken voor de aanvang van zijn problemen, volledig werd overgedragen aan het Iraakse leger en dat hier sedertdien geen Amerikanen meer waren gelegerd (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Dat hij hiervan nergens melding maakte doet dan ook twifelen aan zijn werkzaamheden als leverancier op deze basis.

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage verklaringen af omtrent de Amerikanen die op de basis JSS Ur gelegerd waren. Zo kon hij niet preciseren wat de functie was van het Amerikaanse gebouw op deze basis. Over de missie van de Amerikaanse militairen die op de basis gelegerd waren kon hij evenmin enige toelichting geven. Hiernaar gevraagd verviel hij in algemene bewoordingen en kwam hij niet verder dan te stellen: *“Hoe kan ik dat weten? Maar, ze patrouilleerden... in de omgeving... patrouille-eenheden”*. Verzoeker tracht ten onrechte deze vage verklaringen te vergoelijken door te stellen dat hij slechts leverancier was en dat hij geen uitstaans had met de activiteiten van de Amerikanen (administratief dossier, stuk 4, p.22, 24). Van iemand die gedurende twee jaar als leverancier heeft gewerkt op de Amerikaans-Iraakse basis JSS Ur mag minstens enige basiskennis worden verwacht omtrent de aldaar gelegeerde troepen en hun activiteiten.

Verder kwam verzoeker, gevraagd naar namen van de Amerikaanse militairen die in de bar van zijn neef over de vloer kwamen, niet verder dan de naam te geven van een Amerikaans-Iraakse tolk die in de basis werkte. Hij kon echter van geen van de militairen zelf de naam geven. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen in het gehoorverslag bij het CGVS, zoals hernomen in het verzoekschrift, wel degelijk dat verzoekers kennis van het Engels uitermate beperkt is, en dit ondanks zijn eigen verklaring dat hij een beetje Engels spreekt en ondanks zijn beweerde contacten met de Amerikanen op de basis JSS Ur. Zo antwoordde hij in eerste instantie niet op de in het Engels aan hem gestelde vragen, vroeg hij in het Arabisch deze te herhalen en antwoordde hij in het Arabisch. De enige Engelstalige zin die hij vervolgens moeizaam vormde, bevatte voorts zelfs geen werkwoord. Daar waar verzoeker zijn onwetendheid omtrent de namen van de Amerikaanse militairen waarmee hij contact beweert te hebben gehad en zijn beperkte kennis van de Engelse taal tracht te vergoelijken door de contacten die hij had te minimaliseren, dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen ter zaken niet kunnen worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen bij het CGVS. Wanneer hem de vraag werd gesteld of hij op de basis in contact kwam met Amerikanen of ander militairen, antwoordde hij immers in duidelijke bewoordingen: *“We hadden goed contact met Amerikanen, kwamen vaak binnen café grapjes maken over Amerikanen of Irak. Ze hebben vaak over hun verhalen verteld, hoe zou met Irak gebeuren met paar jaren, hoe wordt beter”* (administratief dossier, stuk 4, p.9, 22, 24). Dat verzoeker op heden tracht te laten uitschijnen dat hij slechts minimaal contact had met de Amerikanen en dat het contact zich meestal beperkte tot elkaar goede dag zeggen ondermijnt bijgevolg zijn geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden als leverancier voor de Amerikanen op de basis JSS Ur.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende werkzaamheden op de basis JSS Ur, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge hiervan beweert te hebben ondervonden.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien men hem daadwerkelijk wilde straffen voor zijn werk op de basis JSS Ur, nadat hij zou zijn beschoten in juni 2010 en een dreigbrief zou hebben ontvangen in juli 2010, nog tot 24 oktober 2010 in Bagdad zou zijn gebleven en daarbij geen problemen zou hebben ondervonden (*ibid.*, p.21). Dit klemmt des te meer daar hij in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegt. In onderhavig verzoekschrift beweert hij immers dat hij gedurende deze periode vaak van verblijfplaats zou hebben gewisseld en uiterst voorzichtig was (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.7). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker in het kader van zijn asielrelaas dat hij de periode voor zijn vertrek afwisselend een week bij een vriend en een week in zijn eigen woning zou hebben gewoond (administratief dossier, stuk 4, p.7). Deze verklaringen kunnen echter niet worden gerijmd met verzoekers aanvankelijke verklaringen bij het CGVS, waarin hij eenduidig aangaf dat hij in zijn eigen huis woonde tot aan zijn vertrek en hij bovendien, vervolgens gevraagd of hij aldus nergens anders heeft verbleven vlak voor zijn vertrek uit Irak, uitdrukkelijk verklaarde: *“Neen, alleen in dit huis”* (*ibid.*, p.3).

De ernst en de oprechtheid van verzoekers vrees voor vervolging worden verder ondergraven doordat ook zijn familie geen problemen kent in Bagdad. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit kader incoherente verklaringen aflegde. Aanvankelijk verklaarde hij eenduidig dat zijn moeder nog steeds in zijn huis in Karada verbleef, om even verder aan te geven dat zijn moeder niet op één plek

verbleef doch zich steeds verplaatste tussen zijn woning en de woning van zijn tante, die tegenover hun woning ligt. Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat zijn moeder, net als zijn vrouw, nog vaak in zijn woning komt en dat zij nooit enig probleem of enige bedreiging ondervond in verband met zijn problemen. Nochtans kan worden aangenomen dat dit de eerste plaats is waar men verzoeker zou komen zoeken indien men hem viseerde. Ook verzoekers broer en zussen, die allemaal nog in Bagdad verblijven, kenden geen problemen. Verzoeker maakte weliswaar melding van een incident waarbij zijn vrouw werd aangereden door een BMW, doch hij brengt ter staving van dit incident geen begin van bewijs bij. Hij bleek bovendien niet zeker te weten of dit incident iets met zijn problemen of vervolgers te maken had (*ibid.*, p.5-8).

Bovendien verklaarde verzoeker enerzijds dat hij in België van zijn neef M., die samen met hem zou hebben gewerkt op de basis JSS Ur en die eigenaar was van de bar waaraan verzoeker leverde, zou hebben vernomen dat deze zou zijn achtervolgd door een wagen wanneer hij de basis verliet, doch bleek hij anderzijds zich hieromtrent bij zijn neef niet te hebben geïnformeerd aangezien hij niet kon aangeven wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden. Verder verklaarde verzoeker dat zijn neef Ha., die hij kende via zijn neef M., samen met hen begon te werken op de basis in 2008 en de bar van zijn neef M. openhield, nog steeds werkzaam is op de Amerikaanse basis doch bleek hij niet te weten of deze ooit problemen ondervond. Verzoeker gaf aan te denken van niet en hierover tot nu toe niets te hebben gehoord. Hij verklaarde tevens uitdrukkelijk hiernaar niet te hebben gevraagd. Verzoeker bleek zich evenmin te hebben geïnformeerd over wie momenteel goederen leverde aan Ha., noch omtrent de vraag of deze eventuele nieuwe leverancier problemen kende. Hij gaf aan hiernaar niet te hebben gevraagd en stelde in dit kader: *“Neen. Waarom zou ik dat vragen, het gaat me niets aan momenteel”*. Wanneer herhaaldelijk werd gewezen op het feit dat dit toch belangrijk is teneinde zijn eigen problemen en situatie in te schatten, antwoordde verzoeker: *“Dat heeft met hemzelf te maken of hij gevaar loopt of niet, ik heb zelf alles verlaten, leven achtergelaten, momenteel woon ik hier... of zijn leven nog steeds gevaar loopt of niet... dat maakt met niet uit”*. Verzoeker bleek evenmin weet te hebben van andere personen die samenwerkten met de Amerikanen en daardoor problemen kenden. Hij gaf aan wel te hebben gehoord dat mensen die in de Groene Zone of in andere Amerikaanse basissen werkten werden bedreigd doch kon geen namen geven en gaf aan deze personen niet te kennen (*ibid.*, p.19-22). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich, mochten de door hem aangevoerde problemen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, omtrent voormelde zaken zou informeren. Van een kandidaat-vluchteling kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn situatie en zijn problemen in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden als leverancier op de basis JSS Ur, noch aan de problemen die hij ingevolge deze werkzaamheden voorhoudt te hebben ondervonden.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 20: documenten).

Wat betreft de leveringsbons dient te worden opgemerkt dat hieruit nergens kan worden afgeleid dat de levering van de hierop vermelde goederen zou zijn geschied aan of op de basis JSS Ur, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker enig probleem zou hebben ondervonden.

De aanbevelingsbrief van de heer M.R.D. wordt slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien kan worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat in de tekst van dit stuk de opsteller ervan zijn divisie op correcte wijze afkort als *“3rd Infantry Division”* terwijl dit in de hoofding van het stuk foutief wordt weergegeven als *“3d Infantry Division”*.

Wat betreft de processen-verbaal dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat deze stukken geen hoofding bevatten en handgeschreven zijn, hetgeen deze stukken makkelijk te manipuleren maakt. Verder weerlegt noch betwist verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat hij incoherente verklaringen aflegde inzake de plaats waar deze processen-verbaal werden afgeleverd, alsmede dat de stempels op deze stukken kleurenkopieën betreffen. Bijgevolg kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden toegekend.

Ten aanzien van de overlijdensakte van zijn broer dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat hierop geen datum van afgifte is vermeld. Verzoeker kon hiervoor ook geen verklaring geven (administratief dossier, stuk 4, p.15). De *post factum* verklaring dat dit een loutere vergetelheid zou betreffen kan niet worden aangenomen. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe de overlijdensakte,

die betrekking heeft op zijn broer, zou kunnen bewijzen dat verzoeker daadwerkelijk in persoon op de basis JSS Ur zou hebben gewerkt of ingevolge deze werkzaamheden persoonlijk problemen zou hebben ondervonden.

De overige door verzoeker neergelegde documenten bevatten geen gegevens die betrekking hebben op zijn beweerde werkzaamheden op de JSS Ur basis of zijn voorgehouden problemen. Bijgevolg kunnen deze evenmin het voorgaande ontkrachten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Derhalve toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde is voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor de beoordeling van de vraag of te dezen is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is van Hilla in de provincie Babil. Verzoeker woonde weliswaar de laatste acht jaren voor zijn vertrek uit Irak in Bagdad, doch hij is geboren en getogen in Hilla. Hij woonde aldaar gedurende de eerste vijftientig jaren van zijn leven en vervulde er zijn studies aan de middelbare school en de universiteit (administratief dossier, stuk 4, p.2-3). Bovendien werd verzoekers identiteitskaart in 2007 uitgegeven in Hilla en verklaarde hij dat hij nog steeds aldaar is geregistreerd (*ibid.*, p.12). Tevens beschikt hij er nog over een oom en heeft hij er nog een tante met wie hij nog contact onderhoudt (*ibid.*, p.2). Aldus moet worden aangenomen dat verzoeker nog over voldoende familiale en andere banden beschikt om terug te keren naar Hilla. Daarenboven beschikt verzoeker, een gezonde en volwassen man, over een universitair diploma als ingenieur werktuigbouwkundige zodat kan worden aangenomen dat hij bij machte moet zijn om in Hilla een bestaan uit te bouwen.

Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 21: landeninformatie) blijkt genoegzaam dat de veiligheidssituatie in Hilla in de provincie Babil in Zuid-Irak relatief kalm en stabiel is, alsmede dat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het rapport van Amnesty International dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt en dat op algemene wijze handelt over de gedwongen terugkeer van Irakezen naar Irak vanuit Europa en mogelijke problemen die zij bij een terugkeer kunnen ondervinden weegt geenszins op tegen de uitgebreidere en gedetailleerdere informatie in het administratief dossier. Bovendien maakt Amnesty International in dit rapport, net als UNHCR, een onderscheid tussen veiligere en onveiligere regio's in Irak en rekent het de provincie waarvan verzoeker afkomstig niet tot de onveiligere regio's.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS